

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Historia De Sanctissima Cruce Caravacensi

Robles, Juan de

Augustae Vind., 1619

IX. Rex Zeit-Abuzeit magnas patitur perfecutiones à subditis, quem
Christianis sacris initiatum suspicantur.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-64232](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-64232)

Ad pedem baptisterij genibus humi defixis manibusq; complicatis apparet quædam regina vultu ad hilaritatem composito & pietatem spirante, in vestitu valdè magnifico, in cuius fimbria hi quattuor & triginta characteres inscripti.

ANQPZDBEBLQSTEVEN
CEHQLSXLQAYDESEC.

Eorum hæc interpretatio: Ego regina Hayla, nunc Helena, vxor regis Abuzeit, & duo filij mei, conuersi fuimus per gratiam DEI, ad fidem sanctam, cuius memoriæ causa sum hic depicta.

Quando hæc Regina ad Religionem Catholicam animum adiecerit, & Baptismum impetrarit, nemini hætenus fuit exploratum, donec diuino nutu ex istis characteribus tempus patefactum est. De filiis plura inferius.

CAPVT IX.

REX ZEIT-ABUZEIT MAGNAS PATI-
tur persecutiones à subditis, quem Christianis sacris ini-
riatum suspicantur.

REX Zeit-Abuzeit, pro insigni, qua pollebat, sapientia, & innata iudicij acrimonia prudenter agnouit quantum beneficium sibi à Deo Opt. Max. esset collatum, quo auspice, post Mahometanæ falsitatis tenebras lucem Christianæ veritatis aspexit. Itaque cogitauit largitori tam singularis doni gratum aliquod præstare officium. Et quia inaudiuit placere ante omnia obedientiam, decreuit eam CHRISTI in terris Vicario deferre per certos homines, quos Romanæ ideo ablegauit, vt Pontifici mentem suam aperirent, & obsequelam suo nomine sponderent. Non potuit occultari legatio, sed sagaciter à subditis omnia rimantibus fuit deprehensa. Quapropter ipsi, vt Episcopus Burgenfis faterur, qui generalem Castellæ historiam condidit, regem designarunt v-

E

num

num ex proceribus regni Zahen nomine, Deniæ Dominum, cui Valentiam & præcipuas regni sedes tradiderunt, qui aliorum quoq; multorū fultus auxilio, ipsum Zeit-Abuzeit Valentia ditionibusq; proprijs expulit. Expulsus rex confugit ad Iacobum Aragoniæ regem, cui promisit se bona fide fidem Christianam amplexurum, & regnum, siquidem per eum recuperaret, ipsius potestati dediturum. Et ne fraudem subesse suspicaretur, recensuit hæc ei occasione prodigiosam S. CRUCIS apparitionem, hostiæque sacræ miraculum. Rex igitur Aragoniæ non modò amplissimis verbis auxilium pollicitus est, sed re ipsa præstitit, & ita simul vterque manu armata regnum ingressi facile coniuratis hostibus extorserunt, illudque ex pacto retinuit Iacobus, & regi Abuzeit attribuit oppida quædam, & possessiones prope Xatiuam, quas vel hodie obtinent Beluisij eius successores, qui in Valentia regno nobilitate & familiæ splendore omnibus antestant.

At nec regnum Murciense diu quietum fuit. Rebellaui enim & illud contra Zeit-Abuzeit, ei que regem substituerunt incolæ, quendam Abenhuc hostem infensissimum eorum omnium, qui Almoadam sectæ adhærebant. Hic itaque Abenhuc regem suum propter suspicionem mutatæ religionis, ex omnibus ferme regni Murciensis finibus eiecit. Nec impunè. Alphonsus enim rex Legionensis, exercitu conscripto, & in societatem belli adscito filio Ferdinando rege Castellano, tyrannum de regno per vim occupato magnam partem extrusit, suas quoque residuas copias adiungente Abuzeit. occiso tamen Abenhuc, eius filius Hudiel, locis quæ in Murcia ex paterna hæreditate sibi obuenerant, sponte cessit regi Ferdinando, cui & suam portionem in eodem regno sibi reliquam Abuzeit libenter applicauit. Ferdinandus contra pensionem annuam in sumptus necessarios ex Cartagena præsidijque finitimis ei decreuit, de quo in sequentibus commodior erit agendi occasio. Verùm uti ex consensu Abuzeit, Ferdinandus rex regnum adeptus cum filio suo Alphonso Infante Murciam peruenit, duo filij Abuzeit Abahomat, & Alibuzeit patrem comitati suauissimo CHRISTI iugo colla subdiderunt, & à Roderico Archiepiscopo Toletano salutaribus aquis perfusi sunt, maior Ferdinandus

Ferdinandi, minor Alphonsi patrinorum nomina sortiti.

Ferdinandus rex, omnibus ritè cum Abuzeit transactis, in Bœticam & Hispalim abiit, vt eas ditioni suæ adijceret. Alphonsus autem eius filius multis diebus Carauacæ commoratus non tanti faciendam putauit vrbis alioquin regiæ possessionem, quanti thesaurum pretiosissimum S. CRUCIS. Ad augendum itaque illius cultum sacerdotes constituit, qui diuinis officijs vacarent, & nobiles viros, qui honorificè custodirent, imò perpetuas quasi excubias agerent.

CAPVT. X.

LOCVS IN QVO ZEIT-ABVZEIT SIVE

*Vincentius Beluisius, tumultu sedato, vitæ reliquum
exegit.*

IN diœcesi Conchenfi est territorium, quod hodie quoque nominant regionem Hungaricam, quam Hungari forte prisca temporibus incoluerunt. In hoc tractu mons est excelsus, in quo arx olim ædificata, cuius fabrica & structura ad antiquam Romanorum architecturam accedit, eamque vulgo appellant Azeite. Ad hanc recepit se rex, abdicato regno; qui cum origine Maurus esset, nuncupabatur Abuzeit; à quo & arx nomen mutuata est, licet tot seculorum decursu fuerit corruptum; qui vnâ cum religione mutata mutauit & gentilitium nomen, vocaturque in posterum Vincentius Beluisius. Cur autem istam secessionem delegerit, in istaque arce vitam ad senectutem, imò ad mortem vsque traducere voluerit, hæc, præter alias, occurrit prima causa, quod constituerit quàm longissimè à regnis vltro relictis abesse, ne daretur occasio reuocandi in memoriam pristinum statum, & fortunæ prosperitatem. Sapienter enim iudicabat & oculis quasi videbat eam nihil adiumenti adferre ad æternam fœlicitatem consequendam. Quò igitur à rerum terrestrium curis esset expeditior, eò sentiebat facilius ad cœlestem patriam se posse aspirare. Currenti stimulos addebant tot prodigia, quæ DEVS in eius gratiam edere dignatus est, & aduersa quæ pro fidei constantia iam tolerârat. Altera non minus idonea potuit esse causa, quòd